

χάρ, κατέλυσamen εἰς τὸν οἶκον Τοῦρκου τινὸς εἰς Ἀλβάρ, τὴν δ' ἐπαύριον κατευδύωθημεν εἰς Ἐρζερούμ. Μετ' ὀλίγον ἀφοῦ ἐφθάσαμεν, τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος μαντίλιον, λησμονηθὲν ἀπὸ ἡμᾶς εἰς Ἀλβάρ, ἐφέρθη παρά τινος, τὸν ὁποῖον ὁ ξενοδόχος Τοῦρκος εἶχε στείλειν κατόπιν μας ἐξ ὡρῶν δρόμον. Ὁ ἄνθρωπος, βεβαιωθείς ὅτι ἔφερον αὐτὸ ὅπου ἀνῆκεν, ἀνεχώρησε, χωρὶς νὰ ζητήσῃ ἢ νὰ περιμεῖνῃ νὰ λάβῃ ἀντιμισθίαν τινὰ διὰ τὸν κόπον του.

ΤΡΟΦΗ ΚΑΙ ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΩΝ ΕΣΚΟΥΙΜΩΝ ΠΛΗΘΟΝ ΤΗΣ ΠΑΓΕΤΩΔΟΥΣ ΑΚΡΑΣ.—Τῶν ἀνθρώπων τούτων αἱ σκηναί, λέγει περιηγητὴς Ἀγγλος, συνίστανται ἀπ' ὀλίγα τινὰ ξύλα ἐμπηγμένα εἰς τὴν γῆν, πρὸς τὴν κορυφὴν δὲ συνενούμενα, ὥστε, ἀφοῦ σκεπασθῇ μὲ δέρματα ἢ κατοικία, νὰ λαμβάνῃ κωνικὸν σχῆμα. Ὅταν τὸ ψύχος ᾖ πολὺ, φοραίνονται πρὸς τοῦτοις ἐσωτερικῶς μὲ ταρανδου δέρματα. Ὀλίγα στελέχη συνιστῶσι τὸ πάτωμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξαπλοῦνται τὰ στρωσεῖδιά των. Τὴν τροφὴν μαγειρεύουν εἰς τὸ ὑπαιθρον εἰς χωμάτινα σκεύη, ὅπου βάλλουν ὁμοῦ τὸ αἷμα, τὰ ἔντερα, τὸ πάχος, καὶ τὸ κρέας. Κυριωτέρα τροφή των εἶναι ὁ θαλάσσιος ἵππος, ἡ φώκη, ὁ ταρανδος, καὶ ὀφάρι· ἐπειδὴ δὲ τὸ καλοκαίριον προμηθεύονται πλείονα τῶν ὅσα τότε ἀναλίσκουν, χώνουν τὰ λοιπὰ εἰς τὴν ἄμμον διὰ τὸν χειμῶνα. Μὲ πολλὴν φιλορροσύνην ἀνέσκαψαν φώκην, ἥτις κατὰ τὸ φαινόμενον ἦτο πρὸ ἰκανοῦ χρόνου ἀποτεθειμένη, καὶ εἰς αὐτῶν, γεμίσας ἀπὸ τὰ ἐντόσθια τὴν χεῖρα, ἐπρόσφερεν αὐτὰ εἰς ἡμᾶς διὰ νὰ φάγωμεν· ἀλλὰ μόνον ἡ θεία μᾶς ἐχόρτασε. Τὸ κρέας τοῦ ταρανδου τρώγεται ὑπ' αὐτῶν ὡμόν.

ΕΠΙΜΟΝΗ.—Εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ διαβόητου Ἀσιανοῦ δορικτήτορος Τιμοῦρ, κοινότερον λεγομένου Ταμερλάνου, κάνεν ἰδίωμα δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀξιοσημειωτον τῆς παραδόξου ἐπιμονῆς του. Ὅσον μεγάλας δυσκολίας καὶ ἂν ὑπῆντα, ποτὲ δὲν ὠπισθοδρόμει ἀφ' ὅτι ἅπαξ ἐπεχειροῦσε· πολλάκις δ' ἐπέμενε εἰς τοὺς ἀγῶνας αὐτοῦ ὑπὸ περιστάσεις, αἵτινες ἔκαμναν τοὺς περὶ αὐτὸν ὄλους ν' ἀπελπίζωνται. Εἰς τοιοῦτους καιροὺς διηγεῖτο τὰ ἐφεξῆς.—'Μίαν φορὰν,' ἔλεγεν, 'ἠναγκάσθην, φεύγων ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μου, νὰ προσθάρμω εἰς χαλασμένον οἰκοδόμημα, ὅπου ἐκάθισα μόνος πολλὰς ὥρας. Τοὺς λυπηροὺς μου διαλογισμοὺς ζητῶν νὰ διασκεδάσω, προσήλωσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ μύρμηκα, ὅστις, φέρων κόκκον σιταρίου μεγαλῆτερον ἑαυτοῦ, ἀνέβαινε νύχλον τινὰ τοῖχον. Ἠρίδμησα τοὺς ἀγῶνας, ὅσους ἔκαμε διὰ νὰ κατορθώσῃ τὸν σκοπὸν του. Ὁ κόκκος ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν ἐξήκοντα ἑννέα φορὰς· ἀλλὰ τὸ ἔντομον ἐπέμενε, καὶ τὴν ἑβδομηκοστὴν φορὰν ἐφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν. Τὸ θῆμα τοῦτο καὶ τότε μ' ἐνεθάρρυνε, καὶ ἀπὸ τότε ὡς μάθημα μ' ἐχρησίμεισε.'

Ἀνδρῶν δὲ φαίλων ὄχρον εἰς ὕδαρ γράφε.

Ο ΑΘΡΗΣΚΟΣ ΕΥΤΥΧΗΣ.

ΣΩΡΕΥΕ χρυσίον καὶ ἀργύριον· σύναγε σπανίους καὶ πολυτιμοτάτους θησαυρούς· γέμισον τὴν πόλιν ἀπὸ χρεωφειλετῶν, καὶ πολλὰς σου κιβωτοὺς ἀπὸ βαρυτίμων κειμηλίων καὶ κοσμημάτων καὶ στολῶν· κτίζε μεγάλας οἰκίας ἀπὸ χρυσοῦ καὶ ἡλέκτρου καὶ ἐλέφαντος καταστραπομένης, καὶ στενοχωρουμένης ὑπὸ πλήθους ἀνδραπόδων καὶ κολάκων βοσκομένων εἰς τὰς συβαριτικάς τραπέζας σου· πλάτυνον τὰς γαίας καὶ τοὺς κήπους σου εἰς διάστημα πολλῶν ἡμερῶν· ἀνάβα, τέλος, θριμβεύων μετὰ δόξης καὶ εἰς τοὺς ὑπερτάτους βαθμοὺς τῶν ἀνθρωπίνων ἀξιωματῶν· ἂν δὲν ἔχῃς θησαυρισμένην ἐν τῇ ψυχῇ σου τὴν γαλήνην τὴν ἐκ τῆς ἀρετῆς, ἐκδιώξας τὴν ταραχὴν τῶν ἀλόγων παθῶν καὶ τῆς ἀπληστίας, ὅσον ζωρότερον πίνεις τὸν κρατῆρα τῆς εὐτυχίας, τόσοι πλείονας καὶ πικροτέρας ἔχεις ὁδύνας· οἶνον ἰσχυρὸν ποτίζεις τὸν πυρέσσοντα, μέλι ταγίζεις τὸν χολερικόν, ἢ βοῦτρον καὶ πάχην τὸν δυσεντερικόν, φλόγα θέλεις νὰ μαράνης ἐπιχέων ἔλαιον. Ταύτην δὲ τὴν τόσοι εἰς τὰς εὐτυχίας ἀναγκαίαν γαλήνην τῆς ψυχῆς καὶ ἀταραξίαν τίς ἄλλος, ἀδελφοί, δύναται ἀληθῶς νὰ τὴν προξενήσῃ, καὶ παροῦσαν νὰ τὴν διατηρήσῃ, καὶ φυγοῦσαν δὲ πολλάκις νὰ τὴν ἀνακαλέσῃ, εἰμὴ ἢ πιστὴ τοῦ Θεοῦ λατρεία καὶ προσευχή;

Ὁ δὲ τῆς θείας λατρείας ἔρημος εὐτυχὴς ἄλλο τί δύναται νὰ ᾖ παρὰ τρισάθλιον ἀνδράποδον τῆς ἰδίας του εὐτυχίας; Ἐπειδὴ πῶποτε δὲν ἀνυψώνει τὸν νοῦν πρὸς τὸ μόνον ἀναλλοίωτον καὶ αἰώνιον Ὀν, τὸν Θεόν, ἀποβαίνει δούλος τῆς ματαιότητος καὶ παίγνιον τῆς ἀστασίας τοῦ κόσμου, συρόμενος, ὡς στέλεχος, ἢ σῶμα νεκρὸν, ὑπὸ τῆς ὁρμῆς τῶν ἀλόγων αὐτοῦ παθῶν, ὑπὸ τῶν ἀπατηλῶν καὶ ψευδῶν ὑπολήψεων τῶν ἀνθρώπων, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ροῦ καὶ τῆς φορᾶς τῶν εὐροούντων αὐτοῦ πραγμάτων, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ὁ νοῦς αὐτοῦ καὶ ἡ ψυχὴ φέρεται ὑποβρύχιος. Ἐπειδὴ πῶποτε δὲν ἐπικαλεῖται οὐδὲ μελετᾷ τὴν ἄπειρον ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ, ἀποβαίνει σκληροκάρδιος πρὸς τοὺς πλησίον, καὶ ὡμὸς, καὶ ἄγευστος τῶν γλυκερῶν τῆς εὐεργεσίας θελητῶν, περιορίζων ὅλας αὐτοῦ τὰς ἐνεργείας εἰς εὐχαρίστησιν τῶν ἀκορέστων αὐτοῦ ἐπιθυμιῶν. Ὅ,τι καλὸν ἂν ἔχῃ, ὅσον ἂν ᾖ μέγα καὶ πολὺ καὶ ἄφθονον, τὸ θέλει μόνον δι' ἑαυτὸν· κἂν ποτε μεταδῶσῃ καὶ εἰς ἄλλον κάμμιαν ρανίδα, τὴν πωλεῖ βαρυτιμώτατα. Ὀλίγον ἀργύριον, ὀλίγους λόγους ἡμέρους καὶ παρηγορητικοὺς, καὶ ἐν πολλάκις βλέμμα ἱλαρὸν, μόλις τὰ χαρίζει, ὅταν ἀντιλάβῃ παχεῖς καὶ μακροὺς τῆς ἰδίας ἀλαζονείας ἐπαίνους παρὰ τῶν, ὅσοι κατὰ δυστυχίαν λάβωσι τὴν χρεῖαν του, ταπεινούμενοι καὶ δακρύνοντες καὶ προσκυνοῦντες ἐμπροσθεν αὐτοῦ. Αὐτὸς δὲ κάθηται ὑπέροφρος καὶ σόλοικος, ἢ βαδίζει σοβαρὸς καὶ περιβλέπων, πόσοι τὸν ζηλεύουσιν ἀποθαρμάζοντες καὶ μακρόθεν.

Καὶ φαίνεται μὲν ἐξωθεν μακάριος καὶ ζηλωτὸς, ἀλλ' ὅταν ἀνοίξῃς τὰς θύρας τῆς αὐτοῦ καρδίας, τὸν βλέπεις